

Chương 5

Lộ chân tướng, quần hùng truy sát

T

ây Vương Chu Kiếm Sinh cùng Tam Sát Miêu Vi Thức và đám bộ hạ, sau hai ngày lặn lội cũng đã đến U Hồn Cốc.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh đảo mắt nhìn một vòng, rồi nhận xét.

- U Hồn Cốc quả là nơi hiểm yếu, lưng dựa núi cao, tây là hào sâu, đông gần vực thẳm, bốn bề được trời đất bao phủ tạo nên một nơi kiên cố. Thảo nào Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình không xưng vương xưng bá.

Tam Sát Miêu Vi Thức thốt:

- Chủ nhân lại quá khen đối phương rồi.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh chép miệng:

- Biết ta biết địch trăm trận trăm thắng, người chớ khinh địch mà thất bại.

- Dạ, thuộc hạ xin vâng lời dạy của chủ nhân.

Mọi người đang bước tới, chợt có tiếng ré thật to của loài quái thú làm tất cả phải dừng lại, rồi từ thình không một con chim ưng rất lớn, không biết từ đâu bay ào tới như một mũi tên lao ngay vào người Tây Vương Chu Kiếm Sinh.

Tam Sát Miêu Vi Thức bưng giận hét to:

- Loài súc sinh, sao dám hỗn xược với chủ nhân của ta?

Lời nói vừa dứt, đã thấy Tam Sát Miêu Vi Thức vung tay, một đạo hào quang từ lòng bàn tay hất bắn ra với sức gió xoáy rất lớn.

Luồng chưởng phong tựa sóng trào nước lũ ùng ùng ập tới, cứ ngỡ không có gì tồn tại khi ngọn kinh phong ấy lướt qua.

Nào ngờ con chim ưng ấy lại tinh khôn như người. Nó vừa trông thấy ngọn gió lạ phóng tới, nó đã đập cánh liên tục. Sau đó ré lên một tiếng làm vang động cả một góc trời. Chỉ thấy nó đảo cánh là thoát khỏi chưởng pháp của Tam Sát Miêu Vi Thức.

Mọi người đều giật mình, họ không thể ngờ loài quái thú này lại tài giỏi đến như vậy.

Con chim thú sau khi thoát khỏi một chưởng của đối phương, nó lại tiếp tục lao xuống chỗ Tây Vương Chu Kiếm Sinh.

Vẫn điềm đạm, Chu Kiếm Sinh hiểu ra rằng con quái thú này là vật mà U Hồn giáo chủ Doãn Chí Bình rất quý, bởi thể hấn mới có biệt hiệu là Ứng Vương.

Chu Kiếm Sinh nghĩ bụng:

- Hấn để cho loài súc sinh này bay ra đây là có ý gì đây? Lão ma đầu này không đơn giản chút nào hết. Nếu bây giờ mình ra tay lỡ con quái điều này thiệt mạng thì hấn sẽ dựa vào đó mà bắt bẻ ta. Còn bằng không ra tay thì nó cứ nhờ mình tấn công mãi thì càng nguy hơn. Thật là tấn thối lưỡng nan.

Còn đang suy nghĩ thì con quái điều đã sà xuống gần kề, lập tức hai gã hầu cận của Tây Vương bèn rút kiếm phi thân vọt người lên cao chém ra hai đường kiếm lợi hại khiến con quái điều phải bay ngược lên cao.

Tam Sát Miêu Vi Thức đến bên cạnh Tây Vương Chu Kiếm Sinh nói:

- Chủ nhân! U Hồn giáo chủ làm vậy là có ý gì chứ?

- Hấn muốn ta phải khó xử đây.

Trong lúc con quái điều tiếp tục lao trở xuống, vừa lúc đó có một hồi còi cất lên nghe lạnh lẽo.

Con quái điều tự dừng bay ngược lại, không tấn công Tây Vương Chu Kiếm Sinh nữa.

Một gã trung niên mặc áo màu đỏ tía phóng người tới rồi đáp trước mặt nhóm người Tây Vương phái.

Gã trung niên hất mặt tỏ ra nghênh ngang:

- Các người là ai, sao lại đường đột xông vào cấm địa của U Hồn Cốc?

Tam Sát Miêu Vi Thức hứ rõ một tiếng, chỉ tay vào mặt gã nọ:

- Thì ra U Hồn giáo chủ cho người đón tiếp bọn ta như vậy đó sao? Bấy lâu nay ta nghe đồn nhiều về U Hồn Cốc, nào ngờ đó chỉ là hư danh.

Gã trung niên quát to:

- Câm mồm lại, không được xúc phạm tới giáo chủ của ta. Việc các người dám ngang nhiên đánh chim điều cũng đủ buộc tội rồi, chứ đừng nói gì là hỗn xược với giáo chủ. Ta phải dạy cho người một bài học.

Nói đoạn phóng người lao tới vùng kiếm đánh liền.

Bên này, Tam Sát Miêu Vi Thức điên tiết, toan ra tay tấn công nhưng Tây Vương Chu Kiếm Sinh đã ngăn lại, nói:

- Chớ làm kẻ của Ưng Vương.

Gã trung niên chém tới không thấy ai đánh trả, hấn tức lắm bèn trở ngược bàn tay đánh rốc một đường kiếm đi chệch trở lên, nhắm vào người Chu Kiếm Sinh đánh tới.

Hai gã hầu cận thấy chủ nhân gặp nguy, bèn xông tới đưa kiếm ra đỡ đòn.

Gã trung niên lùi lại và đưa kiếm gạt hai mũi kiếm đang tới, đồng thời vũ lộng thân oai múa thanh kiếm trên tay đâm tới.

Nhìn cách ra đòn của đối thủ, Tây Vương Chu Kiếm Sinh nói khể với Tam Sát Miêu Vi Thức:

- Với một kẻ vô danh tiểu tốt như vậy mà võ công không tầm thường, U Hồn giáo chủ muốn thị uy và muốn cho chúng ta biết rằng dưới trướng của hần, một tên quân cũng đa tài.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh chẳng nói gì nữa, ông đưa mắt quan sát cuộc đấu.

Gã hầu cận của Tây Vương phái hét lớn lên một tiếng, vũ lộng kiếm pháp nghe vù vù rồi đâm liền hai thế vào cổ và ngực đối thủ.

Gã trung niên nhún đôi chân, phóng vút lên cao, kiếm quang bao trùm cả thân thể. Ảnh quang của thanh kiếm tạo nên một màu bàng bạc, mờ ảo.

- Choang.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau nẩy lửa, gã hầu cận lùi lại, cổ tay tê rần, suýt bật văng thanh kiếm, còn gã trung niên thì đứng yên bất động, có lẽ cú va chạm vừa rồi không hề hấn gì đối với gã. Nét mặt lạnh lùng, mũi kiếm chĩa xuống đất chờ đợi.

Nháy mắt nhau làm hiệu, tức thì hai gã hầu cận của Tây Vương phái phi thân phóng tới bao vây lấy đối thủ tấn công tới tấp.

Chiêu thức của họ chập chờn, khi tả khi hữu, lợi hại vô song.

Ấy thế mà gã trung niên không một chút nao núng. Thanh kiếm trên tay biến hóa khôn lường, tả xung hữu đột, bao lấy hai thanh kiếm của địch thủ. Đồng thời gã vận lực đưa vào mũi kiếm, toàn thân khởi động, di ảnh bộ pháp lướt tới.

Ảnh kiếm phủ chụp tứ phía, khí thế rất là lợi hại. Mỗi thế đánh ra kiếm phong nghe lạnh bên tai.

Bất thần gã trung niên hét lên một tiếng, tung ra một đạo ngân quang kiếm làm chói cả mắt cả hai đối phương.

Hai gã hầu cận càng đánh càng yếu thế, thoát đầu còn tấn công, sau thì chỉ còn biết thủ và gạt đỡ những thế của đối thủ đánh tới.

Bên ngoài Tam Sát Miêu Vi Thức đưa mắt nhìn qua Tây Vương Chu Kiếm Sinh chờ lệnh.

Biết chẳng làm gì khác hơn, ông ta lên tiếng:

- Hãy vào cứu nguy cho bọn chúng đi.

Chỉ chờ câu nói đó, Tam Sát Miêu Vi Thức lắc người vọt tới, chỉ thấy một bóng mờ di động, thoát một cái đã đến gần một bên gã trung niên.

Rồi Tam Sát Miêu Vi Thức quát to:

- Các người lui ra mau!

Nhận lệnh, hai gã cận vệ thu kiếm nhảy lui ra ngoài đến bên Tây Vương Chu Kiếm Sinh.

Trong cuộc chiến, hai thân người bất động đứng nhìn nhau.

Gã trung niên có lẽ rất rồi người đang đứng trước mặt mình là ai. Một trong Tứ đại hộ pháp của Tây Vương phái, là Tam Sát Miêu Vi Thức. Là người đứng đầu trong nhóm Tứ đại hộ pháp, tất nhiên người này chẳng đơn giản chút nào.

Nhìn thuật phi hành vừa rồi của Tam Sát Miêu Vi Thức, gã trung niên cũng đủ hiểu tài ba của đối phương ra sao rồi. Gã bèn ngấm vận lực tích tụ khí lên đan điền, tay trái chực sẵn có gì sẽ dùng chưởng pháp để đối phó. Thanh kiếm đưa lên để xéo ngang ngực chờ đợi.

Tam Sát Miêu Vi Thức cũng không dám khinh địch, hai tay hờm sẵn. Đôi mắt nheo lại, bắn ra hai luồng tinh anh sáng rực, nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Bất thành linh Tam Sát Miêu Vi Thức hú lên một tiếng, thân người di động, lắc lư vài cái thoát ẩn thoát hiện tiến đến phía gã trung niên.

Giật mình, gã trung niên vội vung tròn kiếm tạo ra một màn kiếm quang bao lấy toàn thân, đồng thời tả chưởng đánh ra cực lực.

Tam Sát Miêu Vi Thức cười nhạt, chỉ cần phát nhẹ đôi bàn tay, một trận gió xoáy đã nổi lên cuộn cuộn ập tới đánh ngay vào chưởng pháp của đối thủ.

Bùng... ầm...

Hai bóng người dạt ra, lui đúng năm bước và họ ngơ ngác nhìn nhau.

Tam Sát Miêu Vi Thức ngạc nhiên hơn hết. Hắn không nghĩ ra gã trung niên lại có được một nội lực hùng hậu đến như vậy.

Còn gã trung niên cũng thế, sau cái chạm nhau của hai ngọn chưởng phong, hắn mới rõ Tam Sát Miêu Vi Thức lợi hại ra sao.

Gã trung niên nghiêng rằng chuẩn bị tiếp tục phản công thì chợt một bóng người từ ngoài xa phóng tới và đáp xuống trước mặt mọi người.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhận ra người này, ông thốt:

- Là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đó sao?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát vòng tay thi lễ:

- Không biết Tây Vương chủ nhân đến nên không kịp đón tiếp, thật là sơ suất, xin Tây Vương chủ nhân bỏ qua cho.

Tam Sát Miêu Vi Thức gất giọng:

- Các người biết chủ nhân ta sẽ đến, lại cho người đón tiếp như vậy sao?

Kim Ma Ngân Tiêu cười nhạt:

- Thật ra việc Tây Vương chủ nhân sẽ đến thăm U Hồn Cốc đã được loan báo, nhưng không hiểu tại sao gã thuộc hạ này lại dám vô lễ xúc phạm tới Tây Vương chủ nhân như vậy.

Nói đoạn Kim Ma Ngân Tiêu nhìn sang gã trung niên, quát khê:

- Điểu nô (người trông coi chim diều), tại sao người dám mạo phạm tới Tây Vương chủ nhân?

Gã điểu nô lật đật quỳ xuống:

- Tiểu nô không dám, nhưng bởi họ làm kinh động đến chim diều nên tiểu nô mới ra tay.

Tam Sát Miêu Vi Thức thốt:

- Con quái diểu ấy dám xúc phạm tới chủ nhân của ta, cho nên ta mới buộc lòng ra tay.

Dường như đã hiểu ra sự việc, Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát cất giọng:

- Tại hạ đã hiểu ra mọi chuyện, xin Tây Vương chủ nhân bỏ lỗi cho, vì theo quy luật của U Hồn Cốc thì kẻ nào dám làm kinh động tới chim diểu của giáo chủ đều bị trừng phạt.

Tam Sát Miêu Vi Thức trợn mắt:

- Thì ra các người coi chủ nhân ta không bằng một con quái diểu hay sao?

Kim Ma Ngân Tiêu xua tay nói:

- Tại hạ nào dám nói vậy, các vị đừng hiểu lầm. Nếu điểu nô đã có ý xem thường như vậy, tại hạ sẽ bẩm báo để giáo chủ định liệu.

Bấy giờ Tây Vương Chu Kiếm Sinh mới chịu lên tiếng:

- Lão phu đây không chấp chi kẻ không biết chuyện, nếu quả thật nội quy của quý phái có quy định như vậy thì gã điểu nô đâu có làm sai.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát cười xòa:

- Xin mời Tây Vương chủ nhân vào bên trong. Hoặc của tại hạ có lẽ đang chờ đợi.

Nói đoạn bước đi trước dẫn đường. Đoàn người của Tây Vương phái nối gót đi theo.

Vào đến bên trong, Tây Vương đã thấy U Hồn giáo chủ Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đang đứng ở trên bực cao, người mặc đại bào màu đỏ, phía trước có thêu hình

con chim ưng màu vàng bằng kim tuyến lấp lánh. Bên cạnh là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

Nhìn thấy Tây Vương Chu Kiếm Sinh, lập tức Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn thông báo:

- Giáo chủ, Tây Vương chủ nhân đã tới.

U Hồn giáo chủ xoay người lại, nở một nụ cười trên môi, chấp hai tay cất giọng. Tiếng nói của hắn âm vang như tiếng chuông đồng ngân xa. Chứng tỏ nội lực của U Hồn giáo chủ rất thâm hậu:

- Tây Vương Chu huynh đã hạ cố tới U Hồn Cốc, tại hạ chậm tiếp nghinh, thật là thất kính.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cũng vòng tay đáp lễ:

- Giáo chủ chớ quá khách sáo như vậy. Tại hạ không dám cho mình là bậc đại gia nào hết, mà phải làm cho giáo chủ nhọc lòng đón tiếp.

U Hồn giáo chủ cười nhẹ, rồi chỉ tay vào ghế:

- Mời Tây Vương Chu huynh an tọa.

Chủ khách cùng ngồi, đoạn U Hồn giáo chủ hỏi tiếp:

- Không biết có ai đã làm gì cho Chu huynh buồn phiền không vậy?

Tây Vương xua tay:

- Không có gì.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát lên tiếng:

- Bẩm báo giáo chủ, lúc này gã điểu nô này đã dám mạo phạm tới Tây Vương chủ nhân.

- Sao? Có chuyện đó à?

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhíu mày, rồi nói tiếp:

- Dám xúc phạm tới khách mời của bản gia tội không thể dung tha.

Gã điểu nô quỳ xuống vái lạy Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái nói:

- Thật tình tiểu nô không dám, nhưng vì...

Giáo chủ U Hồn Cốc ngắt lời:

- Có tội phải nhận, không được biện bạch, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

- Dạ!

Doãn Chí Bình chậm rãi thốt:

- Theo người phải xử như thế nào?

- Bẩm báo giáo chủ, dám vô lễ với khách mời mà nhất là đối với Tây Vương chủ nhân đây thì phải chết mới xứng đáng đền tội.

Chu Kiềm Sinh cất giọng:

- U Hồn giáo chủ làm vậy có quá đáng hay không, thử hỏi làm đúng với quy luật của bản phái mà vẫn bị ghép vào tội chết. Như thế thuộc hạ sau này đâu còn ai phục.

Doãn Chí Bình cười nhẹ, thốt:

- Chu huynh thật là nhân từ, làm tại hạ đây vô cùng bái phục.

Nhìn qua gã điệu nô, Doãn Chí Bình quát khê:

- Sao không quỳ lạy tạ Tây Vương chủ nhân đi?

Gã điệu nô lật đật cúi đầu xuống vái tạ:

- Đa tạ Tây Vương chủ nhân đã cứu mạng, tiểu nhân đây xin kết cỏ ngậm vành, làm thân trâu ngựa để đền đáp.

Tây Vương Chu Kiềm Sinh xua tay, ý nói chẳng nhận công đức chi với gã điệu nô.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bèn hất nhẹ đầu làm hiệu. Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hiểu ý, phát tay cho gã điệu nô lui ra ngoài.

U Hồn giáo chủ vòng tay cất tiếng:

- Tây Vương Chu huynh đã nể mặt từ xa lặn lội đến nơi này, khiến tại hạ đây cảm kích vô cùng.

Tây Vương cũng đáp lễ:

- Được U Hồn giáo chủ đoái tưởng cho mời, thì dù có bận bịu trăm công nghìn việc, lão phu cũng phải thu xếp để đến. Có xá gì đường xa sóng núi cách ngăn.

Doãn Chí Bình bật cười:

- Hảo tâm này của Chu huynh, tại hạ đây sẽ ghi nhớ.

Tây Vương Chu Kiềm Sinh chờ cho ả nữ tỳ rót đầy ly trà, lão mới chậm rãi lên tiếng:

- U Hồn giáo chủ gửi thiệp mời lão phu tới đây, không biết có việc chi chỉ giáo?

- Chu huynh sao lại nói thế?

Doãn Chí Bình nhướng mày rồi nói tiếp:

- Tại hạ nào dám chỉ dạy gì cho Chu huynh, chẳng qua mời Chu huynh tới để bàn một việc.

Tây Vương giả vờ không hiểu, hỏi:

- Chẳng hay đó là chuyện gì?

Doãn Chí Bình nghĩ thầm trong đầu:

"Lão quá rồi rồi còn gì, bày đặt hỏi cơ cầu."

Tuy nghĩ thế, song bên ngoài Ứng Vương Ngũ Sát cũng làm ra vẻ ân cần, cất giọng đáp:

- Giang hồ hiện đang náo loạn, các môn phái đang tranh giành quyền lực gây cảnh nhiễu nhương, tất cả cũng chỉ vì ngôi minh chủ của võ lâm mà thôi. Tại hạ thiết nghĩ để tránh đi sự cướp đoạt, giết hại lẫn nhau, nên tìm người đứng vào ngôi minh chủ, chấn chỉnh võ lâm Trung nguyên.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nheo mắt làm ra vẻ đang chăm chú lắng nghe, nhưng kỳ thực tự nhủ trong đầu:

"Mở miệng nói ra nghe nhân từ đại đức quá, nhưng trong lòng người muốn gì ta nào không biết. Tây Vương này còn quyết không để ngôi minh chủ rơi vào tay người."

Nhìn thấy Chu Kiếm Sinh trầm ngâm, Ứng Vương Ngũ Sát bèn hỏi:

- Vậy cao kiến của Chu huynh ra sao, có thể nói cho tại hạ biết được không?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh vuốt khế chòm râu, cười nhạt, thốt:

- Không ngờ trên giang hồ lại còn có một người biết lo cho sự hưng vong như vậy. Lão phu lấy làm kính phục vô cùng. Nhưng lão phu đây không hiểu U Hồn giáo chủ sẽ bằng cách nào để chấn chỉnh võ lâm.

Ứng Vương Ngũ Sát liền đáp:

- Chỉ cần Chu huynh đây giúp cho một tay thì tại hạ sẽ bình ngay thiên hạ không khó.

Tây Vương lại nghĩ thầm:

"Bây giờ hẳn mới chịu vào đề đây!"

Song cũng vội xua tay:

- Ấy chết, lão phu nào có tài cán chi mà U Hồn giáo chủ lại trọng vọng như vậy?

- Đừng quá hạ mình như thế, trong giang hồ ai mà chẳng biết tới danh của Chu huynh.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười thật to:

- U Hồn giáo chủ thật là biết khéo nói đùa.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nghiêm sắc mặt lại, lạnh lùng nói:

- Chu huynh, tại hạ không đùa chút nào hết. Sở dĩ tại hạ mời Chu huynh tới là muốn bàn về vấn đề liên kết với nhau, ý Chu huynh ra sao?

- Lão phu chỉ nghĩ sức mình có hạn, chỉ sợ sau khi hợp tác với U Hồn giáo chủ chỉ làm bận bịu thêm mà thôi.

Ứng Vương Ngũ Sát xua tay:

- Chuyện đó không thành vấn đề, miễn sao Chu huynh hứa cho một tiếng là đủ rồi.
- Chuyện quan trọng như vậy lão phu nghĩ không thể dễ dàng hứa hẹn được, vì lão còn lo ngại một việc.

Doãn Chí Bình bèn hỏi:

- Chu huynh còn lo ngại điều chi?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh đứng dậy, một tay chấp sau lưng, một tay vuốt nhẹ lên chòm râu, thong thả nói:

- U Hồn giáo chủ cũng biết việc chọn người lên ngôi minh chủ từ xưa đến nay là do tứ đại danh phái đứng ra đảm nhiệm. Nếu bây giờ U Hồn Cốc đứng ra, lão phu e sẽ sóng động đến họ và các môn phái khác chưa chắc ủng hộ việc làm của giáo chủ.

Doãn Chí Bình hiểu ý Chu Kiếm Sinh là muốn thoái thác nhưng vì Tây Vương đã nói như vậy, hắn cũng khó lòng từ chối, đành vòng tay thi lễ:

- Nếu Chu huynh đã nói vậy tại hạ đâu dám sai lời, vậy sau một tuần nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Tây Vương lên tiếng:

- Vậy lão phu xin phép cáo từ, hẹn ngày tái ngộ.

Doãn Chí Bình lật đật cất giọng:

- Chu huynh từ xa tới đây, chưa kịp nghỉ ngơi, sao lại vội vã lên đường? Nên lưu lại vài ngày để tại hạ chiêu đãi để tỏ lòng ưu ái.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh thốt:

- Chẳng cần giáo chủ phải nhọc công như vậy, vả lại lão phu cũng còn một chút việc chưa giải quyết xong, cần phải trở lại Tây Vương phái, xin hẹn ngày gặp lại.
- Chu huynh có việc, tại hạ không dám giữ. Vậy để tại hạ đưa tiễn vài dặm đường.

Tây Vương lại từ chối:

- Tấm thịnh tình của giáo chủ, lão phu xin ghi nhớ. Không cần phải tiễn đưa làm gì, lão phu chẳng thích chút nào.
- Cũng được!

Doãn Chí Bình bèn gọi to:

- Bạch Ứng, Thanh Ứng.

Hai gã Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh và Thanh Ứng Quách Phú Lương từ sau bước tới, chấp tay cùng nói:

- Dạ, sư phụ cho gọi.

- Hai người thay mặt ta tiễn Tây Vương chủ nhân ra khỏi U Hồn Cốc.

Cả hai cúi đầu đáp:

- Đệ tử xin nhận lệnh!

Tây Vương Chu Kiếm Sinh vòng tay chào U Hồn giáo chủ:

- Bái biệt!

- Bái biệt!

Sau đó cùng Tam Sát Miêu Vi Thức và hai gã hầu cận đi ra ngoài với hai gã Thanh Ứng và Bạch Ứng.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nheo mắt nhìn theo.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:

- Giáo chủ, dường như lão Chu Kiếm Sinh ấy không có ý hợp tác với ta.

- Rồi ta sẽ có cách bắt buộc lão phải hợp tác với ta. Một khi U Hồn giáo chủ này đã muốn, không một ai có thể làm nghịch ý của ta được.

Nhìn sang Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát, Doãn Chí Bình nói tiếp:

- Tại sao tới ngày hôm nay mà vẫn chưa có tin của Bách Trùng Đả Hồ Nhụy Ngọc Miêu?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đáp:

- Bẩm báo giáo chủ, thuộc hạ đã sai Thanh Ứng và Bạch Ứng đến gặp Nhụy hộ pháp rồi.

Ứng Vương Ngũ Sát hỏi:

- Nhụy Ngọc Miêu nói gì?

- Nhụy hộ pháp cho biết vật cần lấy vẫn chưa lấy được?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lên tiếng:

- Giáo chủ cứ yên tâm, trước sau gì Nhụy hộ pháp cũng sẽ lấy được vật ấy.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nghiêng răng nheo mắt:

- Tứ Xuyên Đường môn hiện nay là cái gai trong mắt ta. Một ngày để họ tồn tại là ngày đó ta ăn không ngon, ngủ không yên. Khi nào lấy được Đường môn độc kinh thì lúc đó mới không còn sợ các ám khí độc của họ nữa.

Nam Cung Bát thốt:

- Thuộc hạ sẽ gấp rút thúc giục Nhụy hộ pháp để người hoàn thành nhiệm vụ.

- Còn chuyện về Chấn Thiên Kiếm ta sai các người làm tới đâu rồi?

Phi Bất Thiều cất giọng đáp:

- Hiện nay ở thành Lạc Dương ai cũng biết Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện, và rất nhiều cao thủ võ lâm đã tụ tập về đó.

Nam Cung Bát nói thêm:

- Lần này bọn họ tự động về đó cho ta tế độ, khỏi phải nhọc công đi xa.

Doãn Chí Bình cất tiếng:

- Chớ có kinh suýt. Sở dĩ ta tung tin Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở Lạc Dương là có hai mục đích. Thứ nhất để các cao thủ võ lâm đến đó, nếu có ai chống lại ta thì nhân cơ hội này giết quách đi để trừ hậu họa.

Nam Cung Bát hỏi:

- Chẳng hay còn mục đích thứ hai là gì?

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn qua Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát rồi đáp:

- Ta muốn dụ cho Trương Hổ Hầu xuất hiện.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều ngạc nhiên hỏi:

- Cho đến ngày hôm nay giáo chủ vẫn tin là Trương Hổ Hầu vẫn còn sống hay sao?

- Đúng vậy!

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói tiếp:

- Chính hôm đó thuộc hạ đã dẫn môn đồ của bốn phái xuống tận chân núi tìm xác của Trương Hổ Hầu và đã tìm được xác rồi kia mà?

Doãn Chí Bình bèn cười nhạt:

- Người tin đó là xác của Trương Hổ Hầu à? Năm xưa hắn tự nhảy xuống vực, điều này đã cho thấy Trương Hổ Hầu đã có chủ định từ trước. Chấn Thiên Kiếm do hắn cất giấu thì đâu dễ gì chết đi để rồi tung tích kiếm báu cũng mất theo.

Doãn Chí Bình đập tay xuống bàn:

- Rất tiếc lúc đó không bắt được thê tử của hắn.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát lăm lét cúi đầu:

- Thuộc hạ thật là vô dụng, đã để cho nội thị và con trai của Trương Hổ Hầu thoát chạy, nhưng khi đuổi theo tới chỉ thấy có Tây Vương Chu Kiếm Sinh. Lão ta nói chính mắt thấy Kiếm Thần Lô Nhất Bảo cứu mẹ con Mộng Lan Hoa.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn nói:

- Sự thật ra sao cho đến ngày hôm nay không ai rõ. Cũng có thể Chu Kiếm Sinh biết được Chấn Thiên Kiếm đang ở đâu không chừng.

Doãn Chí Bình thốt:

- Cho nên ta muốn Tây Vương cầu kết với ta, vì có như vậy lão muốn gì ta sẽ dễ dàng biết được. Ta tin nếu Trương Hồ Hầu còn sống, nhất định sẽ tới Lạc Dương vì Chấn Thiên Kiếm.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gật gù khen ngợi.

- Giáo chủ thật là cao minh, một mũi tên bắn ra trúng đến hai mục tiêu.

Doãn Chí Bình ra lệnh:

- Bây giờ hai người gấp rút tới thành Lạc Dương xem động tĩnh ra sao, rồi tìm cách hỗ trợ cho Nhụy Ngọc Miêu hoàn thành sứ mạng, rồi cùng trở về đây phục lệnh.

Hai gã thuộc hạ vòng tay cúi đầu:

- Thuộc hạ xin nhận lệnh đi liền.

Nói đoạn cả hai vái chào U Hồn giáo chủ Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình một cái rồi bước ra ngoài.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhìn theo gật gù đầu có vẻ hài lòng.

*

* *

Ngồi trên lầu của một cao lâu sang trọng, Chu Thất Thất cùng với hai vị trong Tứ đại hộ pháp của Tây Vương phái là Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung. Họ vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Trong cao lâu hôm nay khách thập phương đến đây rất nhiều. Theo sự quan sát của Chu Thất Thất, nàng biết tất cả cũng chỉ vì thanh Chấn Thiên Kiếm.

Chu Thất Thất bèn nói khẽ:

- Có lẽ Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở thành Lạc Dương này là có thật, nếu không mọi người đâu có kéo nhau tới đây đông dữ vậy.

Lý Mạc Thu lên tiếng:

- Thuộc hạ cũng vừa nhận được tin của chủ nhân đưa tới, sau khi rời U Hồn Cốc người đã âm thầm cho Tam Sát Miêu Vi Thức theo dõi, thấy hai gã Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bát Thiêu và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đi về hướng này.

Từ Mậu Trung nói tiếp:

- Như vậy cả U Hồn giáo chủ Doãn Chí Bình cũng quan tâm đến Chấn Thiên Kiếm. Điều này cho thấy báu kiếm thật sự đang có ở Lạc Dương thành.

Chu Thất Thất bèn hỏi:

- Các người có hỏi xem cuộc gặp gỡ giữa cha ta và U Hồn giáo chủ ra sao không?

Lý Mạc Thu đáp:

- Dạ, U Hồn giáo chủ có ý buộc chủ nhân cấu kết với hắn, nhưng chủ nhân khôn khéo hẹn một tuần sau sẽ trả lời, là vì muốn trong thời gian này chúng ta mau chóng tìm ta thanh Chấn Thiên Kiếm.

Từ Mậu Trung nói thêm:

- Đồng thời chủ nhân còn dặn, U Hồn giáo chủ rất quỷ quyệt. Chúng ta phải cẩn thận kéo lầm mưu của hắn và bị khống chế có lợi cho hắn.

Chu Thất Thất gật đầu:

- Ta hiểu ý thân phụ của ta rồi.

Nói đoạn nàng đưa mắt nhìn vào một bàn cạnh cầu thang dẫn lên lầu, nơi đó có một đại hán cao lớn, với khuôn mặt "diện phục đôi phù, lưỡng nhãn lộ quang" (mặt nổi từng u thịt, hai mắt lộ hung quang), Chu Thất Thất bèn nói khẽ với hai gã hộ pháp:

- Hai người hãy nhìn kìa, có phải gã đại hán đó là Cao Khúc, người của Giang Nam phái?

Từ Mậu Trung khẽ liếc nhìn, rồi gật đầu đáp:

- Chu tiểu thư nhìn quả không lầm! Nghĩ cũng lạ, Giang Nam phái từ lâu đã tuyên bố không can dự vào mọi chuyện trên giang hồ, sao hôm nay lại có Cao Khúc ở đây?

Lý Mạc Thu cau mày:

- Không lẽ họ cũng vì Chấn Thiên Kiếm?

Chu Thất Thất nói:

- Lòng người túi tham không đáy, thử hỏi có được Chấn Thiên Kiếm trong tay để rồi trở thành minh chủ của võ lâm, ai mà chẳng ham. Giờ hai người đi thuê phòng, lát nữa gặp lại, ta ở đây xem còn nhân vật nào tới nữa.

- Dạ!

Sau đó cả hai đứng lên bỏ đi khuất.

Vừa lúc đó từ bên ngoài, Trương Thiên Trung, Hà Thất Phong và Cao Phi Trí đi vào.

Ngưu Hải chợt nhìn thấy Chu Thất Thất ngồi ở trên lầu, bèn nói to:

- Trương đệ, nhìn xem ai kìa.

Trương Thiên Trung cũng vừa nhận ra Chu Thất Thất, chàng mừng rỡ bỏ mặc mọi người chạy ào lên lầu.

- Chu cô nương.

Chu Thất Thất đang quan sát phía đằng kia, không để ý đến phía cửa, chợt nghe có người gọi tên mình. Nàng giật mình nhìn lên và nhận ra Trương Thiên Trung.

Chu Thất Thất vui mừng đứng bật dậy, quên cả sự ngại ngùng nắm tay Trương Thiên Trung:

- Trương đại ca.

Cả hai siết chặt tay nhau, như thể lâu lắm rồi mới gặp lại.

Trương Thiên Trung nói tiếp:

- Cô nương đi đâu và làm gì trong suốt thời gian vừa qua? Làm tại hạ lo quá.

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Trương đại ca, đừng có gọi muội là cô nương nữa. Cứ gọi là tiểu muội nhé?

- Nếu cô nương cho phép, tại hạ sẽ xưng hô như thế.

Chu Thất Thất nhăn mặt:

- Đã nói rồi cứ gọi thế mãi.

Trương Thiên Trung cười xòa, thốt:

- Thôi đừng giận ngu huynh nữa, bây giờ muội nói cho huynh biết mọi chuyện đi.

Mọi người lần lượt lên đến lầu, Hà Thất Phong cười hà hà nói:

- Cô bé, cô thật là có phúc đấy nhé. Lúc nào tiểu tử này cũng nhắc tới cô bé cả.

Chu Thất Thất nghe nói vậy mắc cỡ cúi mặt tránh né.

Ngưu Hải lên tiếng:

- Cô nương đã đi đâu làm cho Trương đệ lo lắng vô cùng.

Chu Thất Thất nhìn qua mọi người, nàng không vội trả lời mà chỉ hỏi:

- Các vị này là...

Trương Thiên Trung bèn giới thiệu:

- Vị này là Thiết Chuồng môn của Tứ Xuyên Đường môn Cao Phi Trí, còn đây là Hoa Vải Ngủ cô nương.

Cao Phi Trí vòng tay nói:

- Hân hạnh được biết Chu cô nương.

- Muội cũng rất vui được quen với Thiết Chuồng môn.

Trương Thiên Trung lại nói:

- Tiểu muội chưa nói cho huynh biết tại sao bỗng nhiên bỏ đi mà không nói lời nào với ngu huynh vậy?

Hà Thất Phong xen vào:

- Có phải Chu cô nương bị hai gã lạ mặt đến làm khó dễ?

Chu Thất Thất giật mình:

- Hai gã lạ mặt nào, Hà tiên bối nói gì tiểu bối chẳng hiểu chi hết?

Hà Thất Phong nhìn qua Trương Thiên Trung:

- Sao người nói với ta là đã thấy hai gã áo đen lẻn vào phòng của Chu cô nương kia mà?

Trương Thiên Trung bèn thuật lại việc phát hiện hai gã lạ mặt đột nhập ra sao cho Chu Thất Thất nghe. Đoạn chàng hỏi:

- Lúc đó muội ở đâu mà không biết chuyện ấy?

Chu Thất Thất không biết phải giải thích sao, bởi hai người mà Trương Thiên Trung vừa nói chính là Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu đến đón nàng, nhưng vì không muốn tiết lộ tung tích ra lúc này nên Chu Thất Thất tìm cách trả lời:

- À, đúng rồi, đêm hôm đó muội có đi ra ngoài một lúc, đến chùng trở về phòng nhìn thấy đồ đạc bị xáo trộn, nên sợ quá bỏ đi luôn, không kịp từ giả đại ca.

Trương Thiên Trung vốn tính thật thà, nghe Chu Thất Thất nói thế chàng tin liền, còn tỏ ra lo lắng nói:

- Tội cho tiểu muội quá, một đêm một mình sương gió dậm trường. Lần này huynh không để cho muội phải đơn độc nữa.

Chu Thất Thất có vẻ cảm động trước những lời chân thành của Trương Thiên Trung, nàng nhủ thầm trong đầu:

"Chàng đối với mình tốt quá, thật là có tội khi phải giấu đi thân phận của mình với chàng."

Hà Thất Phong bèn hỏi:

- Tại sao Chu cô nương lại ở đây?

Chu Thất Thất đáp:

- Sau khi rời tử điểm, văn bối cũng chẳng biết đi đâu. May nhờ có một đoàn thương buôn nói sẽ về thành Lạc Dương, tiện đường nên văn bối đi theo luôn.

Hà Thất Phong gật gù:

- Thì ra là vậy!

- Thoáng thấy bóng của Lý Mạc Thu bên dưới lều, sợ ở đây sẽ lộ chân tướng, Chu Thất Thất tìm cơ thoát thân.

- Ấy chết! Trương đại ca, tiểu muội có chút việc phải làm, sẽ gặp lại sau.

Không nói thêm gì nữa và cũng không để cho Trương Thiên Trung nói gì, Chu Thất Thất vội vã bỏ đi xuống lầu.

Cao Phi Trí bèn nói với Hoa Vải Ngũ:

- Người hãy đi mượn phòng.

- Dạ, tại hạ đi liền.

Hoa Vải Ngũ nhận lệnh cúi chào Cao Phi Trí một cái rồi bước xuống lầu.

Thấy còn lại những người thân cận, Cao Phi Trí bèn nói tiếp:

- Hà tiên bối, Trương huynh, vị Chu cô nương vừa rồi có những hành động kỳ lạ quá.

Hà Thất Phong gật đầu:

- Lão già này cũng thấy vậy, lúc đầu nói chẳng biết gì nhưng sau đó nói thấy trong phòng lộn xộn nên bỏ đi.

Trương Thiên Trung lên tiếng:

- Hà tiên bối không nghe Chu muội nói hay sao.

- Tất nhiên là ta có nghe nhưng khó tin quá.

Trương Thiên Trung nói tiếp:

- Chu muội đáng thương như vậy sao lại nghỉ ngơi chứ?

Hà Thất Phong xua tay:

- Không phải nghi ngờ, nhưng giang hồ lòng người khó lường, người thì lại mới bước chân ra đời, lại giàu lòng nhân, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Trương Thiên Trung chấp tay:

- Tiên bối sẽ ghi lòng tạc dạ lời dạy của Hà tiên bối.

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Việc tại hạ nhờ, hai vị đã giúp giùm chưa?

Hà Thất Phong gật mạnh đầu:

- Xong cả rồi, chỉ chờ đêm nay cho cá cắn câu thôi.

Tất cả gật gù, tỏ ra hài lòng, đưa mắt nhìn nhau.

o O o